

Mijn keuze voor de gemeenschap van de zusters Bernardinnen

Hoe komt een mens ertoe om te kiezen voor het religieuze leven ? Zoveel kronkelpaden en bochten op een levensweg ... Het is een verhaal van concrete ontmoetingen en mensen, van toevallige gebeurtenissen en onverwachte wendingen. Ik zou nooit tot hier gekomen zijn als niet mijn ouders, leerkrachten, vrienden en vriendinnen, geestelijke begeleiders, kotgenoten .. mij iets hadden laten zien of voelen wie God voor hen is en vooral ook in hun liefde en vriendschap Gods liefde zichtbaar maakten. Ik zou nooit hier zijn geraakt als ik geen Wereldjongerendagen, Samuël of andere initiatieven van de jongerenpastoraal had leren kennen, als er geen ontmoetingen met mensen, zusters, priesters waren geweest die getuigen dat hun levenskeuze hen gelukkig maakt. Ik zou nooit hier zijn beland als mensen mij niet hadden geleerd om in de Schrift het levende Woord van God te ontdekken, het Woord dat niet een woord is van een ver exotisch verleden ,maar een appèl dat mij ook vandaag aanspreekt. Door al die dingen heb ik de ervaring opgedaan van een God die mij roept en naar mij op zoek is.

Bernardus, de monnik uit de 12e eeuw naar wie onze congregatie genoemd is, spreekt over het **'zoeken' en 'gezocht worden'** . En eigenlijk is die volgorde verkeerd , want zoals Bernardus zegt: *'we zouden God niet eens kunnen zoeken, als Hij ons niet eerst had gezocht.'* Ja, inderdaad, mensen die kiezen voor het religieuze leven zijn per definitie alleereerst **'Godzoekers'**, ze stellen steeds opnieuw de vraag hoe ze in alles wat ze meemaken God op het spoor kunnen komen. Maar in de eerste plaats **worden ze gezocht en gevonden door God**. Gods zoeken naar de mens, het gezocht worden, komt eerst. Dat is voor mij heel erg belangrijk. Het gaat in tegen elke prestatiedrang en leert mij de **gratuiteit van Gods liefde**. Het is zomaar, om niets dat Hij mij graag ziet. Ik moet daar niets voor doen. Maar daarin ben ik soms een moeilijke leerling...

Pas na het **'gezocht worden'** komt ons eigen **'zoeken naar God'** , als een vrij antwoord op zijn uitnodiging en aanbod van liefde. Hij nodigt mij uit tot een **levenslang proces van bekering**, tot een groeien in innerlijke vrijheid om steeds meer aan Hem gehecht te zijn. Hij nodigt mij uit om mij niet teveel te laten bepalen door de grilligheden van mijn eigen humeur, van mijn eigen goesting en mijn eigen planning... om te groeien in vrij worden voor Hem en beschikbaar voor de medemens, voor elke medemens die zomaar op mijn weg komt.

Religieuzen zijn dus Godzoekers. Naar het woord van die andere grote meester in spiritualiteit (Ignatius van Loyola) willen we **'God zoeken in alles'**. We willen proberen Hem te zoeken in alles wat ons overkomt, in de mooie en moeilijke ervaringen die we meemaken, in de ontmoetingen met mensen, in het gebed, in de Schrift die we elke dag lezen. Opdat ik Zijn stem daarin zou kunnen ontdekken is er een **innerlijke stilte** nodig, ook een kenmerk van de monastieke traditie waarin we als zusters Bernardinnen geworteld zijn. Het is iets wat ik toch wel van bij het begin heb geproefd in onze congregatie ... de blijvende aandacht om een goed evenwicht te vinden tussen engagement en innerlijkheid, de zorg en de aandacht die men besteedt aan liturgie, het respecteren van plaatsen en tijden van stilte... niet gemakkelijk, ook zeker niet voor mij ! Er is zoveel dat je van binnen uit of van buiten uit kan **'opeten'**, prikkels en impulsen die je wegtrekken van jezelf, weg van datgene dat er op dat moment te doen is en dus weg van de plaats waar God mij ontmoeten wil.

Kiezen voor religieus leven houdt een keuze in voor een concrete gemeenschap. In deze gemeenschap word je toevertrouwd aan concrete mensen -medezusters- die je niet zelf gekozen hebt, maar met wie je samen op weg mag

gaan. Bernardus noemt de gemeenschap *'een school van liefde met Christus als leraar'*. En in mijn beleving is het echt zo... alles wat hierboven te lezen staat, wordt eigenlijk maar concreet binnen deze gemeenschap.

De gemeenschap is o.a. een plek om te leren toegeven dat ik inderdaad niet alles kan, wat ik zou willen kunnen. Misschien nog meer: dat ik ook niet alles moet kunnen en dat ik hier eigenlijk niets te bewijzen heb. Een mens vindt het meestal leuker als hij enige verdienste kan voorleggen... De confrontatie met het leven in de gemeenschap maakte mij meer dan ooit bewust van mijn eigen prestatiegerichtheid.

De gemeenschap is *'een school van liefde'* waarin een ander mij steeds weer opnieuw uit mezelf roept en mijn eigen denk- en belevingswereld even door elkaar schudt. Als ik moe ben of slecht gezind of wat-dan-ook... is het de vraag van een ander die mij weer uitdaagt om dat gevoel aan de kant te zetten of minstens te relativeren.

Het is ook de gemeenschap die mij leert om mild om te gaan met de verschillende temperamenten. "Zoveel hoofden, zoveel gedachten" klinkt bij ons nogal eens in huis. Met een schone term spreken we dan over *'diversiteit'*. Wel, die diversiteit is onze sterkte als we samen iets organiseren, maar kan uiteraard ook een bron van ergernis zijn. Daar goed mee leren omgaan is voor iedereen een opgave, een oefening in nederigheid: niet alleen om te erkennen dat je niet beter of minder bent dan de ander, maar ook dat je van iedereen in de gemeenschap wat goeds te leren hebt. De school van de liefde maakt nederig, zachtmoedig en mild... ze leert mij een mens van verzoening te worden, omdat we geen gemeenschap zijn van volmaakte mensen (gelukkig maar!)

Tot slot, de gemeenschap is ook de plaats waar de dimensie van innerlijkheid en de dimensie van het apostolisch engagement samenkomen. 's Morgens beginnen we onze dag samen in de kapel met een half uur persoonlijk gebed waarbij we ons onder het Woord van de Schrift plaatsen en proberen te horen wat God vandaag, aan elk van ons persoonlijk, te zeggen heeft. Daarna is er het gemeenschappelijke, liturgische gebed en de eucharistieviering, om ons van daaruit ook gezonden te weten naar onze opdrachten op school, in de verzorging, in de jongerenpastoraal. 's Avonds kunnen we dan thuiskomen om onze ervaringen van de dag en de zorgen met elkaar te delen, niet alleen als we samen aan tafel zitten, maar ook in het avondgebed. Bij de voorbeden is er altijd ruimte om de vreugden en zorgen van die dag aan God toe te vertrouwen. Zo mag ons engagement letterlijk in-gebed zijn in ons leven. Ons engagement dat in de geest van Bernardus ook echt wil bijdragen tot de *'menswording'*, dat mensen meer mens mogen worden...

De keuze voor dit leven maakt mij uiteindelijk diep gelukkig.

En als het al eens even lastig is, dan kom ik toch weer bij hetzelfde punt uit want ik kan geen alternatief bedenken dat mij meer gelukkig zou maken. Het is een bijna een parafraze op het evangelie van Johannes:

Heer, naar waar zou ik anders gaan?

Hier zijn woorden van eeuwig leven.

